

Копія

ОКРУЖНИЙ АДМІНІСТРАТИВНИЙ СУД міста КИЄВА

01051, м. Київ, вул. Болбочана Петра 8, корпус 1

РІШЕННЯ ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

16 квітня 2020 року

м. Київ

№ 826/1270/18

Окружний адміністративний суд міста Києва у складі: судді Добрянської Я.І., розглянувши у порядку письмового провадження адміністративну справу

за позовом громадянина Російської Федерації Садкова Микити Вадимовича
до Державної міграційної служби України, Головного управління ДМС в м. Києві
про визнання протиправним та скасування рішення, зобов'язання
вчинити дії

ВСТАНОВИВ:

До Окружного адміністративного суду міста Києва звернувся громадянин Російської Федерації Садков Микита Вадимович (далі – позивач) з позовом до Державної міграційної служби України (далі – відповідач 1), Головного управління ДМС в м. Києві (далі – відповідач 2), у якому просить суд:

- визнати неправомірним та скасувати Наказ Головного управління Державної міграційної служби України в м. Києві №299 від 06.07.2017 про відмову в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання громадянина Російської Федерації Садков Микита Вадимович біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту;

- визнати неправомірним та скасувати рішення Державної міграційної служби України №103-17 від 01.11.2017р., яким відхилена скарга на рішення територіального органу ДМС про відмову в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту;

- зобов'язати Державну міграційну службу України повторно розглянути заяву громадянина Російської Федерації Садков Микита Вадимович про визнання його біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту відповідно до вимог чинного законодавства.

В обґрунтування позовних вимог позивач зазначає, що Головним управлінням Державної міграційної служби України в м. Києві протиправно прийнято наказ, а ДМС України рішення про відхилення скарги, оскільки Головним управлінням Державної міграційної служби України в м. Києві при прийнятті оскаржуваного рішення не проаналізовано ситуацію в Росії та не враховано наявності у позивача обґрунтованих побоювань за своє життя і здоров'я у разі повернення до країни походження.

Ухвалою судді Окружного адміністративного суду м. Києва Власенкової О.О. від 25.01.2018 було відкрито провадження в адміністративній справі №826/1270/18 та призначено справу до розгляду за правилами загального позовного провадження.

Державною міграційною службою України подано відзив на адміністративний позов з копіями матеріалів особової справи позивача, в якому зазначено, що оскаржувані рішення є правомірними, а відтак відсутні підстави для їх скасування та задоволення позовних вимог.

Від Головного управління Державної міграційної служби України в м. Києві відзив на позов та письмові заперечення не надходили.

Відповідно до розпорядження керівника апарату від 08.06.2018р. №1124 "Щодо призначення повторного автоматизованого розподілу судових справ" адміністративна справа № 826/1270/18 передана на повторний автоматичний розподіл справ між суддями.

Згідно з протоколом повторного автоматизованого розподілу судової справи між суддями справу № 826/1270/18 розподілено на суддю Добрянську Я.І.

Ухвалою судді Окружного адміністративного суду міста Києва Добрянської Я.І. від 14.06.2018 справу прийнято до провадження, повідомлено сторони про її розгляд за правилами спрощеного позовного провадження з повідомлення сторін та призначено до судового розгляду по суті на 07.08.2018 року о 10:30 год. за адресою: м.Київ, вул. Велика Васильківська, 81-А, зал судового

засідання №133.

07.08.2018р суд дійшов висновку про розгляду справи в порядку письмового провадження.

Розглянувши подані сторонами документи і матеріали, всебічно і повно з'ясувавши всі фактичні обставини, на яких ґрунтується позов, об'єктивно оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, Окружний адміністративний суд міста Києва, зазначає наступне.

Судом встановлено, що позивач, Садков Микита Вадимович 30.11.1985 року народження, громадянин Російської федерації, народився в м. Серпухів Московської області (РФ), неодружений, за національністю – росіянин, за віросповіданням – агностик.

Країну походження залишив 03.05.2017 року легально, автомобільним сполученням.

В Україну прибув 05.05.2017 року легально, залізничним сполученням. Перше перетнув в 2013р., а за отриманням захисту в Україні звертається втретє.

Так, 15.06.2017р. позивач вперше звернувся до ГУ ДМС України в м. Києві із заявою про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту. Крім того, позивач надав паспорт громадянина РФ №4607286262 та паспорт для виїзду за кордон №736296068.

В заяві від 15.06.2017 року позивач зазначив, що покинув країну походження через політичні причини, оскільки проти нього порушено два кримінальних провадження за пост в інтернеті у підтримку України проти Російської інтервенції в Сирію, а також за акцію спалення прапора Росії через, що його лікували декілька місяців у психіатричній лікарні. Позивач побоюється, що у разі повернення його до РФ, проти нього буде застосоване безстрокове лікування в психіатричній лікарні.

Відповідно до висновку ГУ ДМС України у м. Києві від 06.07.2017р. справи №2017КІУІ0040 щодо відмови в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту рекомендовано прийняти рішення про відмову позивачу в оформленні документів громадянину Російської Федерації Садкову Микиті Вадимовичу, 30.11.1985 р.н., для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, у зв'язку з необґрунтованістю заяви та відсутністю умов зазначених у п. 1 та 13 ч. 1 ст. 1 Закону України «Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту».

Наказом ГУ ДМС України у м. Києві від 06.07.2017р. № 299 на підставі вищезазначеного висновку позивачу відмовлено в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

10.07.2017р. Головним управлінням ДМС України у м. Києві надіслано позивачу Повідомлення № 179 про відмову особі в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

14.07.2017р. позивачем подано скаргу до Державної міграційної служби України на відмову в оформленні документів для вирішення питання про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

05.09.2017 року наказом Державної міграційної служби України №226 було продовжено строк прийняття рішення за скаргою громадянина Російської Федерації Садкова Микити Вадимовича до 09.11.2017 року для вивчення можливих загроз позивачу у разі його повернення до Російської Федерації, а також інших обставин, які стали підставою для відмови в оформленні документів для вирішення питання про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

30.10.2017 року Державною міграційною службою України складено Висновок щодо відхилення скарги позивача на рішення територіального органу ДМС про відмову в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, на підставі якого 01.11.2017 року прийнято рішення № 103-17 та 09.11.2017р. надіслано позивачу Повідомлення № 53 про відхилення скарги позивача на рішення територіального органу ДМС про відмову в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

Позивач, вважаючи такі рішення протиправними, звернувся до суду.

Досліджуючи надані сторонами докази, аналізуючи наведені міркування та заперечення, оцінюючи їх в сукупності, суд бере до уваги наступне.

Нормативно-правовим актом, який визначає порядок регулювання суспільних відносин у сфері визнання особи біженцем, особою, яка потребує додаткового або тимчасового захисту, втрати та позбавлення цього статусу, а також встановлення правового статусу біженців та осіб, які потребують додаткового захисту і яким надано тимчасовий захист в Україні, є Закон України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту" (тут і надалі у редакції, яка діяла станом на момент виникнення спірних правовідносин).

У відповідності до пункту 1 частини першої статті 1 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту", біженцем є особа, яка не є громадянином України

і внаслідок обґрунтованих побоювань стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання, національності, громадянства (підданства), належності до певної соціальної групи або політичних переконань перебуває за межами країни своєї громадянської належності та не може користуватися захистом цієї країни або не бажає користуватися цим захистом внаслідок таких побоювань, або, не маючи громадянства (підданства) і перебуваючи за межами країни свого попереднього постійного проживання, не може чи не бажає повернутися до неї внаслідок зазначених побоювань.

При цьому, особа, яка потребує додаткового захисту, - особа, яка не є біженцем відповідно до Конвенції про статус біженців 1951 року і Протоколу щодо статусу біженців 1967 року та цього Закону, але потребує захисту, оскільки така особа змушена була прибути в Україну або залишитися в Україні внаслідок загрози її життю, безпеці чи свободі в країні походження через побоювання застосування щодо неї смертної кари або виконання вироку про смертну кару чи тортур, нелюдського або такого, що принижує гідність, поводження чи покарання або загальнопоширеного насильства в ситуаціях міжнародного або внутрішнього збройного конфлікту чи систематичного порушення прав людини і не може чи не бажає повернутися до такої країни внаслідок зазначених побоювань (пункт 13 частини першої статті 1 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту").

Згідно з частинами першою та другою статті 5 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту", особа, яка з наміром бути визнаною біженцем в Україні або особою, яка потребує додаткового захисту, перетнула державний кордон України в порядку, встановленому законодавством України, повинна протягом п'яти робочих днів звернутися до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, із заявою про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

Особа, яка з наміром бути визнаною біженцем в Україні або особою, яка потребує додаткового захисту, під час в'їзду в Україну незаконно перетнула державний кордон України, повинна без зволікань звернутися до центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, із заявою про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту.

Згідно з ч. 6 ст. 5 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту", центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, може прийняти рішення про відмову в прийнятті заяви про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, в разі, якщо заявник видає себе за іншу особу або якщо заявнику раніше було відмовлено у визнанні біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, за відсутності умов, передбачених пунктами 1 чи 13 частини першої статті 1 цього Закону, якщо зазначені умови не змінилися.

У силу статті 6 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту", не може бути визнана біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, особа: яка вчинила злочин проти миру, воєнний злочин або злочин проти людства і людяності, як їх визначено у міжнародному праві; яка вчинила злочин неpolітичного характеру за межами України до прибуття в Україну з метою бути визнаною біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, якщо таке діяння відповідно до Кримінального кодексу України належить до тяжких або особливо тяжких злочинів; яка винна у вчиненні дій, що суперечать меті та принципам Організації Об'єднаних Націй; стосовно якої встановлено, що умови, передбачені пунктами 1 чи 13 частини першої статті 1 цього Закону, відсутні; яка до прибуття в Україну була визнана в іншій країні біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту; яка до прибуття в Україну з наміром бути визнаною біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, перебувала в третій безпечній країні. Дія цього абзацу не поширюється на дітей, розлучених із сім'ями, а також на осіб, які народилися чи постійно проживали на території України, а також їх нащадків (дітей, онуків).

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, який прийняв до розгляду заяву іноземця чи особи без громадянства про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, видає заявникові довідку про звернення за захистом в Україні та реєструє заявника. Протягом п'ятнадцяти робочих днів з дня реєстрації заяви центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, проводить співбесіду із заявником, розглядає відомості, наведені в заяві, та інші документи, вимагає додаткові відомості та приймає рішення про оформлення документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, або про відмову в оформленні документів для вирішення зазначеного питання (частина перша статті 8 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту").

Рішення про оформлення або відмову в оформленні документів для вирішення питання щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, приймається на підставі письмового висновку працівника, який веде справу, і оформлюється наказом уповноваженої посадової особи центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту (частина четверта статті 8 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту").

У силу частини шостої статті 8 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту", рішення про відмову в оформленні документів для вирішення питань щодо визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, приймаються за заявами, які є очевидно необґрунтованими, тобто якщо у заявника відсутні умови, зазначені пунктами 1 чи 13 частини першої статті 1 цього Закону, а також якщо заяви носять характер зловживання: якщо заявник з метою визнання його біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, видає себе за іншу особу, а так само за заявами, поданими особами, яким було відмовлено у визнанні біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, у зв'язку з відсутністю підстав, передбачених для визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, встановлених пунктами 1 чи 13 частини першої статті 1 цього Закону, якщо зазначені умови не змінилися.

У разі використання особою права на оскарження центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, до прийняття рішення за скаргою залишає на зберігання документи, що посвідчують особу заявника, та інші документи (частина восьма статті 8 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту").

Рішення, що приймаються центральним органом виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту, щодо визнання іноземця або особи без громадянства біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, а також рішення про втрату чи позбавлення статусу біженця або додаткового захисту, про скасування рішення про визнання біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту, можуть бути оскаржені в установленому законом порядку та в установлені цим Законом строки до суду (частина друга статті 12 Закону України "Про біженців та осіб, які потребують додаткового або тимчасового захисту").

У своїй заяві позивач посилається на те, що не може повернутися до Росії, оскільки проти нього відкрито дві кримінальні справи, він порушив підписку про невиїзд, та у випадку повернення, його одразу буде поміщено в СІЗО, а також на думку його адвоката, позивача помістять в психіатричну лікарню для примусового лікування.

Під час співбесіди 26.06.2017 року позивач повідомив ГУ ДМС у м. Києві, що при спробі вжити заходів для захисту своїх прав та свобод на території Росії його визнали божевільним з діагнозом шизофренія, оскільки у 8 років його направили в психіатричну лікарню, де поставили діагноз паталогічні риси характеру та позбавили права захищати свої права. Також зазначено, що у позивача неповна середня освіта 8 класів.

На запитання «Коли ви прийняли рішення залишити країну вашої громадянської належності то ви ставили собі за мету потрапити до якої країни?» та «Чому ви приїхали саме до України з Москви?», позивачем зазначено, що «Коли мене визнали безглуздим», «Зараз в Україні з РФ натянуті відносини, тому маю надію, що мене Україна не видасть РФ».

Одночасно на запитання про те, що змусило звернутися до міграційної служби, позивач зазначив про переслідування на Батьківщині та прохання отримати захист і посвідку на проживання в Україні, поки в Російській Федерації не зміняться обставини щодо нього.

На прохання «Розкажіть будь ласка, детально про причини вашого переїзду до України» позивач надав відповідь: «Кримінальне переслідування за ч.1 ст.282 та ст.329 КК РФ, а також за визнання мене недієздатним».

На запитання про те, які особисті погрози позивач отримував у свою адресу, зазначив, що від влади погроз не отримував, отримував від звичайних громадян в соціальних мережах, в коментарях.

При цьому, на питання чи мали місце інші випадки переслідувань/тиску/застосування фізичної сили в Вашій країні, позивач зазначив, що ні.

Отже, зі змісту Висновку про відмову у визнанні біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту від 06.07.2017 року вбачається, що головним спеціалістом відділу з питань шукачів захисту ГУ ДМС у м. Києві встановлено, що заявник (позивач) з 1996 року перебував в психіатричних закладах, в шкільні роки був госпіталізований батьками до психіатричної лікарні та після виписки продовжував навчання вдома. Тому примусове лікування позивача в психіатричній лікарні не було спричинене його діяльністю, яку позивач вважає політично вмотивованою, оскільки психічними розладами позивач хворів ще з дитинства та проходив відповідне лікування.

3

З висновку психіатричного закладу, в якому проходив обстеження та лікування встановлений діагноз F 21/8 по МКБ-10: «шизотипическое расстройство личности (f 21.8 по МКБ 10) – психическое заболевание, характеризующееся аномалиями мышления и психоэмоциональных реакций, эксцентричным поведением, склонность к социальной изоляции. Симптомы болезни напоминают шизофрению, но проявляются более стерто, не выражено...».

З Висновку про відмову у визнанні біженцем або особою, яка потребує додаткового захисту від 06.07.2017 року встановлено, що відповідачем 2 досліджувалася інформація з відкритих інтернет джерел щодо позивача, де позивач займався не опозиційно-політичною діяльністю в країні походження, а насамперед протизаконною діяльністю, за яку громадяни РФ несуть кримінальну відповідальність та іншу відповідальність згідно законодавства РФ. Відповідно на відеоматеріалах відображена інформація щодо позивача, який спалює державний прапор РФ, руйнує інформаційні стенди з рекламою партії «Єдина Росія» та оскверняє вічний вогонь намагаючись загасити його сечею, чим спровокував порушення кримінальних проваджень за ч. 1 ст. 282 та ст.329 КК РФ та подальше лікування в психіатричній лікарні.

Окрім цього, відповідачем 2 під час моніторингу відкритих інтернет джерел також було виявлено відео, на якому позивач привселюдно біля церкви проводить ритуал та приносить в жертвоприношення Богу «Яхве» тварин, а саме: перерізає горло півню та розчленовує хом'яка.

Більше того, як вбачається із матеріалів справи та не спростовується позивачем, останній не приймав участь у будь-яких релігійних, військових, громадянських організацій чи будь-яких політичних партіях; до інцидентів із застосуванням фізичного насильства, які були пов'язані з расовою, національною, релігійною належністю, політичних поглядів причетний не був.

Більше того, як встановлено судом позивач не приймав участь у будь-яких релігійних, військових, громадянських організацій чи будь-яких політичних партіях та надав документів, які б підтверджували факти переслідувань або загрози переслідувань щодо нього за політичними ознаками.

Відповідно, суд зазначає, що в обґрунтування позовних вимог позивачем не надано відомостей, які б підтверджували факти переслідування позивача або його побоювань стати жертвою переслідувань чи розумної можливості того, що позивачу буде заподіяно шкоду або неприйнятні страждання у разі його повернення до країни громадянської належності та, відповідно, не доводять наявності підстав, передбачених законодавством, для надання позивачу статусу біженця або визнання його особою, яка потребує додаткового захисту.

Також, суд звертає увагу на те, що відповідно до матеріалів особової справи позивача, при звернення до органів міграційної служби України ним також не було надано інформації, яка могла би бути підставою для висновку про обґрунтованість побоювань заявника стати жертвою переслідувань за ознаками раси, віросповідання, національності, громадянства (підданства), належності до певної соціальної групи або політичних переконань в Росії, а також інформації, яка могла би бути перевірена або достовірно встановлена щодо наявності таких обставин.

Разом з тим, суд зазначає, що у ст. 33 Глави 3 Розділу 2 Директиви Європейського парламенту та ради ЕС 2013/32/EU від 26 червня 2013 года «Про загальні процедури надання та позбавлення міжнародного захисту» (перероблена) міститься перелік випадків, коли держави можуть визнати заяву про надання міжнародного захисту неприйнятною до розгляду, серед яких: інша держава надала міжнародний захист; держава, яка не є членом ЕС, вважається першою країною, яка надала заявнику притулок, згідно ст.35; країна, яка не є членом ЕС, вважається безпечною для заявника третьою країною, згідно ст.38; заява є повторною заявою, в якій заявник не надав, або в якій не були виявлені нові дані або висновки, які стосуються розгляду заявника в якості особи, що має право на міжнародний захист відповідно до Директиви 2011/95/EU.

Суд також враховує, що відповідно до п. (36, 40) Директиви Європейського парламенту та ради ЕС 2013/32/EU від 26 червня 2013 року, якщо заявник подає повторно заяву без надання нових доказів або аргументів неспіврозмірно було б вимагати від держави-члена ЕС проведення нової процедури в повному обсязі. В таких випадках держави-члени повинні відхилити заяву як неприпустиму для розгляду згідно принципу неприпустимості повторного розгляду.

Ключовим міркуванням для визнання заяви про надання міжнародного захисту обґрунтованим є безпека заявника в країні походження. У тих випадках, коли третя країна може розглядатися як безпечна країна походження, держави-члени повинні мати можливість визначити її як безпечну і припустити, що вона є такою для конкретного заявника, якщо він / вона не надасть серйозних доказів зворотного.

З огляду на вищевикладене, суд вважає, що вимоги позивача задоволенню не підлягають, оскільки оскаржувані рішення прийняті на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

У той же час, суд звертає увагу, що статтею 2 Кодексу адміністративного судочинства

України встановлено, завданням адміністративного судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення судом спорів у сфері публічно-правових відносин з метою ефективного захисту прав, свобод та інтересів фізичних осіб, прав та інтересів юридичних осіб від порушень з боку суб'єктів владних повноважень.

Рішення, прийняті суб'єктами владних повноважень, дії, вчинені ними під час здійснення управлінських функцій, а також невиконання повноважень, встановлених законодавством (бездіяльність), можуть бути оскаржені до суду.

У справі за конституційним поданням щодо офіційного тлумачення окремих положень частини 1 статті 4 Цивільного процесуального кодексу України (справа про охоронюваний законом інтерес) Конституційний Суд України в Рішенні від 01.12.2004 №18-рп/2004 дав визначення поняттю «охоронюваний законом інтерес», який вживається в ряді законів України, у логічно-смысловому зв'язку з поняттям «права» (інтерес у вузькому розумінні цього слова), який розуміє як правовий феномен, що: а) виходить за межі змісту суб'єктивного права; б) є самостійним об'єктом судового захисту та інших; засобів правової охорони; в) має на меті задоволення усвідомлених індивідуальних і колективних потреб; г) не може суперечити Конституції і законам України, суспільним інтересам, загально визнаним принципам права; д) означає прагнення (не юридичну можливість) до користування у межах правового регулювання конкретним матеріальним та/або нематеріальним благом; є) розглядається як простий легітимний дозвіл, тобто такий, що не заборонений законом. Охоронюваний законом інтерес регулює ту сферу відносин, заглиблення в яку для суб'єктивного права законодавець вважає неможливим або недоцільним.

<...> поняття «охоронюваний законом інтерес» у всіх випадках вживання його у законах України у логічно-смысловому зв'язку з поняттям «права» має один і той же зміст.

Отже, обов'язковою умовою надання правового захисту судом є наявність відповідного порушення суб'єктом владних повноважень прав, свобод або інтересів особи на момент її звернення до суду. Порушення має бути реальним, стосуватися (зачіпати) зазвичай індивідуально виражених права чи інтересів особи, яка стверджує про їх порушення.

Тому, завданням адміністративного судочинства є захист саме порушених прав особи у публічно-правових відносинах, причому захист прав, свобод та інтересів є похідним, тобто передбачає наявність установленого судом факту їх порушення.

З урахуванням наведених норм, правом на звернення до суду за захистом наділена особа в разі порушення, невизнання або оспорування саме її прав, свобод чи інтересів, а тому суд повинен установити, чи були порушені, невизнані права, свободи чи інтереси такої особи, і залежно від установленого вирішити питання про задоволення позовних вимог або відмову в їх задоволенні.

З огляду на вищевикладене, суд приходить до висновку, що оскаржуваний наказ і рішення є правомірними, прийнятими відповідачами у межах та на підставі наявних в повноважень, а відтак відсутні підстави для задоволення позовних вимог.

Згідно ч.1, ч. 2 ст.77 Кодексу адміністративного судочинства України, кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

В адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

У таких справах суб'єкт владних повноважень не може посилається на докази, які не були покладені в основу оскаржуваного рішення, за винятком випадків, коли він доведе, що ним було вжито всіх можливих заходів для їх отримання до прийняття оскаржуваного рішення, але вони не були отримані з незалежних від нього причин.

Суд вважає, що відповідачами доведено належними та допустимими доказами правомірність прийнятих рішень, відтак позов задоволенню не підлягає.

Відповідно до ст. 242 КАС України, рішення суду повинно ґрунтуватися на засадах верховенства права, бути законним і обґрунтованим.

Законним є рішення, ухвалене судом відповідно до норм матеріального права при дотриманні норм процесуального права.

Обґрунтованим є рішення, ухвалене судом на підставі повно і всебічно з'ясованих обставин і наданням оцінки всім аргументам учасників справи.

Судове рішення має відповідати завданню адміністративного судочинства, визначеному цим Кодексом.

Керуючись ст. ст. 77, 122, 123, 242, 243, 251, 255 КАС України, Окружний адміністративний суд міста Києва

4

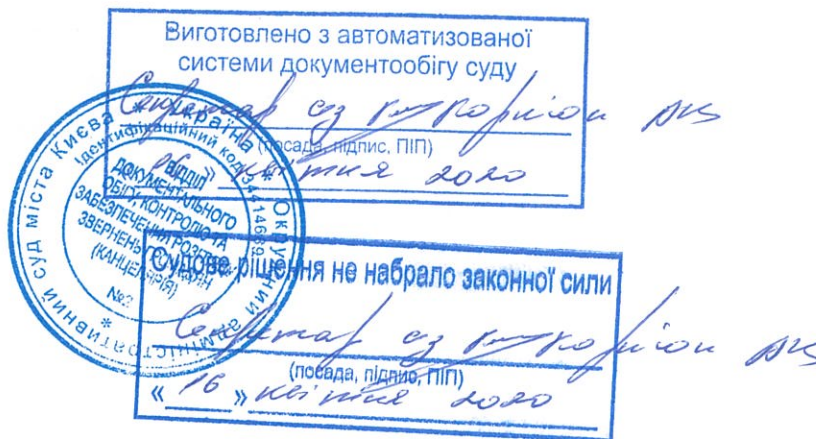
В И Р І Ш И В:

1. У задоволенні адміністративного позову громадянина Російської Федерації Садкова Микити Вадимовича – **відмовити**.

Рішення набирає законної сили відповідно до статті 255 КАС України та може бути оскаржене до суду апеляційної інстанції за правилами, встановленими статтями 293, 295, 296 КАС України.

Суддя

Я.І. Добрянська

Окружний адміністративний суд м. Києва
вул. П. Богочана, 8 к. 1, а/с 263
м. Київ
Київ обл.

01051

Handwritten signature

Київ-150

03150 7032562 5

офіс БФ "Право на захист" адвокату Калашник О.М. (пр
к позивача гр. РФ Садкова М.В.)
вулиця Шевченська, буд. 55
м. Київ
Київ обл.

04071